

IV. ÉVFOLYAM. Megjelenik MINDEN VASÁRNAP Ára 3 hóra 1 frt 50 kr. | Az előfizetési pénz a *kiadó hivatalba* **Városháztér 6. sz.** alá küldendő. | **Pest, april 10.** 1870. **15. szám.** | GYŰJTŐKNEK **öt előfizető** után *tiszteletpéldány jár.* | *Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

Kérdésre felelet,

Ludas Matyinak.

Nem rég kérdéd — „tán meghaltam“? hogy nem mozog nyelvem,
Vagy ha élek, — tán változott régi hitem s elvem?
És felcsaptam „közösügyes tábor vitézének“,
Azért némult el ajkimon a szokott hang s ének?

Barátom! csalódásban élsz, — nem vagyok én még holt,
Hitem — elvem se változik, mikép szokott a hold;
Közösügyes katonának soha be nem állok,
„Negyvennyolczas zászló alól én nem desertálok.“

De lásd! felfordult világ ez, — jár feje tetején,
Az ur szentelt oltárain „ördögnek“ ég tömjén;
Katilinák-Kajafások ülnek vidám vértort,
„Az igazat megfeszitik, — imádják a bitort.“

Az ocsmány bün kegyeltetik, megutált az erény,
„A szemtelen emelkedik, — alá hull a szerény;“
A közösügy lajtorjáján az felfelé halad,
Ez kigunyolt előnyével lent a porban marad.

Mély erkölcsi sülyedés ez, az ember lelke fáj,
Annyi förtelem látásán „megnémulhat a száj;“
Nincs mit csodálkozni, ha ki megutálja e fajt,
Vele közel érülközni semmikép se ohajt.

Másrészt pedig elismerem, — tagadhatlan igaz,
Hogy ha folyvást nem irtatik, bujábban nő a gaz
Fel tehát a gyors munkára! — mig végkép ki nem vész,
„Dolgozzék a gazirtáson minden hivatott kéz.“

„A riasztó vészharangnak, és vészkiáltásnak“
Szakadatlan hangzani kell, hogy a mély alvásnak
Szenderéből felébredjen kit álom elnyomott,
Másként a tüz pusztitni fog, hamut hagy és romot.

Az örjöngő Herosztratok neki bátorodtak,
Az alkotmány épületre tüzes üszköt dobtak;
Ha idején ki nem oltjuk, — egyszer lángba borul,
És akkor az „alvó gazda“ menthetlen bele fúl.

Papirrágó.

Eredeti levelek.

Matyi komám!

Na még annyi bolondot sem olvastam egy rakáson pajtás! mint a Jókai uram újságába azt a feki fekete gyemántokat, mán komám láttam én mán sok histórja irót, hanem a valamennyi mind okosan beszélt, hanem ez a Jókai uram pajtás! nem hiszem, hogy forró betegségbe ne lett vóna, mikor ezt a historjáját irta, mert hát össze vissza beszil benne olyan zödeket, hogy álmába se lát olyat az ember.

Olyan hideg országrúl beszil etsém! hogy a víz olyan keményre fagy, hogy ki lehet vélle csiholni, a zsír meg olyan kemény, hogy pátza gombot faragnak belöle, oszt a tüz meg hidegen süt, dehát azír az ember még se fagy meg.

Azután meg ott kinlódik valami másvilág szélín, a hun.. a hun a kunyhót is üvegbül fujják, oszt soh se hal meg egy ember sem, meg osztán tugy isten mi mindent össze nem handrikál szegényfeje, oszt kinnyába azt gondolja, hogy majd akad olyan bolond, a ki el hisz neki mindent.

Az árgyélussát hát még az ilyet is tudománynak hijják mán pajtás! oszt nem átalják ki is nyomtatni újságba. — Hanem tudom én mán hogy mi baja lehet Jókai uramnak: hát jut-i még eszedbe, hogy a télen az a nimet majom csináló füleszopós Pesten karatyolt? — na pajtás! hát mán valóságos szent igaz, hogy ennek a jó szeginy Jókai uramnak az a nímet szidítette meg a fejit, mert mán komám józan füvel nem beszil az ember olyan dógokat össze vissza, mint a mikippen ükigyelme cselekszi, peig ha egisszen meghibázna, teremtuttse sajnálnám az isten teremtettit. — No de majd a tavaszi levegö csak javit tán rajta, — de hát ládd igy van az olyan ember, a ki mindenfelé hajtható mint a nádszál.

Hallom pajtás! hogy azt a gyilkos pernahájder Bornyupárti franczia herczeget is felmentette az esküdt szék. — No hiszen most már össze lehetne kötni és egy zsákba dugni Borssszemjankóval, oszt bele lökni az egisz törvinyszékkel a Dunába. — Bion szép kis igazságszolgáltatás van ebbe a kutya világba, döfte vóna meg a ki kompónálta, igazándi hunczutoknak való törviny.

Lónyai urammal se birnak pajtás még most sem az országházba, na de hát ki a feki tudna annyi sok pízrül számolni, mikor hát jobbra balra kell ki adni; bion komám minden okos ember tudja azt, hogy a nyomtató lúnak se kötik be a száját, hát még egy olyan embernek, a ki könyökig jár a bankóba, el is hull belöle, ide is oda is tesz az ember belöle, meg oszt ahun annyi kotynyeles van mint a fináncz miniszternyomba, hát biz ott komám olyan helyre is jut a pízbül, a hun még nem is keresik, „sok bába közt el vész a gyermek.“

Taliány országba is nyüzsögnek mán az emberek, jajj istenem bár csak apritanák mán szalámiba azt a sok hunczutot, bezzeg telne most belé szamár hús is, van Romába annyi pap komám! hogy talán még a pokolba sincs több.

Azt mondják, hogy Borsszem Jankó mióta fel mentette az esküdt szék, olyan balétát kapott mint a finánczolt kutyák, — a mi annyit jelent, hogy mán neki szabadon lehet mindenkit megmarni, és mán még a sintérnek sincs felette hatalma.

Áldjon meg az isten, jót kiván pajtásod.

Karakán Marczi.

A pesti naplóhoz.

Néném asszony! bizony elfogyott
A kigyelmed tudománya!
Nem is csuda, hisz húsz év óta
Mindig a bolondját járja!

Annyit fillentett, csürt és csavart,
Jogot, történetet és mást:
Hogy most már hónapról — hónapra
Alább — alább csücsül folyvást.

Néha — néha fel-felvillanik
A régi hosszu piszkafa,
Ha Kossuthot kell rágalmazni
Ott áll örege, apraja!

Más különben — kivált ha Kemény
Kissé megterheli gyomrát:
Csetlést, botlást egymásra halmoz
Vadabb után vadabbat ád!

Néném asszony! láttam egy képet
A melyen a vénasszonyok
Gőzmasinába bujnak bele,
'S kijőnek mint fiatalok!

Kend is ekként masináztatta
Meg, a múlt ádventbe magát,
Mikor az ifju Lajikának
Át adta elvénhedt tagját.

Ámde! mi természet ellenes
Nem passzol az soha össze,
A kend férjhez menetele is
Ilyen volt az elmult ősszel.

Nem is hiszem, hogy békeségben
Élne kend ifju férjével,
Mert tudom, hogy össze koczintgat
Ő az ifju menyecskékkel.

Osztán meg no! azt is megvallom
A kormány támogatáshoz
Nem ért kend mán édes szülikém,
Inkább a csetlés — botláshoz!

Régi hires pörölő nyelvét
Talán a szél ütötte meg?
Nagyon belgán beszél, — 's egyébbhez
Vannak, kik jobban értenek.

Hazudni kell? ott az Esti lap,
Hazudik az akkorákat:
Mint egy baka, ki össze járta
Tán az óperentziákat!

Bécsi érdeket kell pártolni?
Nem tudja kend édes néném,
Pester Lloyd ebben a főmájszter
Vitéz Falk Maxlival élén!

Kossuthot kell szidni? a Reform
Jobban tudja mint kend néni,
A piszkot és a mocskolódást,
Borsszem Jankó jobban érti!

Bizony bizony nagyon elfogyott
A kend régi tudománya!
Vonuljon kend vissza valamely
Klastrom csendes magányába!

NAGY BŐGŐS.

Adomák.

Mária Terézia, udvarában nem igen türte meg a nálánál nagyobb szépséget.

Egyik legkedvesebb kamarásának volt egy gyönyörű, igen ledér és szabad életet folytató leánykája, fiatalabb is volt vagy 30 évvel, szebb is volt Mária Teréziánál, tehát elég oka volt a fejedelem asszonynak az irigyelt szépséget eltávolabbitaniaz udvar köréből s igy szólani hozzá: „Ophélia! menj kolostorba“ anyival is inkább, mivel már kezdték az udvari körökben sugdosni, hogy herczeg Grazsalkovits is rávetette szemét az ifju virágszálra.

Egy izben tehát igy szólitja meg a fejedelmi aszony:

„Kedves gyermekem! anyai gondoskodásom és fejedelmi kegyelmem jelét adom neked, midőn szabad tetszésedre bizom megválasztani a kolostort, melyben lelkiismereted megnyugtatása és helytelen cselekedeteid feletti komoly elmélkedése végett két évet fogsz tölteni.“

— Ha már kolostorba kell mennem — a fejedelem asszonyom kegyelméből — ugy majd a fehér barátok kolostorát választom, — válaszolá a bánkódó szüzecske.

Egy csinos nőcske elakart válni férjétől, s e végett válópert kezdett.

A törvényszék előtt kérdeztetvén a nő a válás okairól, azt mondá: hogy szemérme tiltja ezt élőszóval elő adnia, hanem irásban felel a kérdésre. Asztalhoz ülvén tehát a menyecske, kezébe veszi az irótollat s a nélkül hogy azt a tintába mártotta volna folyvást irt.

„Hiszen nincsen tenta a tollában“ mondá a birák egyike.

Hiszen csak is abból áll az én egész panaszom, viszonzá a nő.

Igy adá tudtul, hogy magtalanságának férje tehetetlensége az oka.

Egy ezermester

Lónyai: Tisztelt publikum! tetszik látni, hogy itt a jobb kezemben van hat millió százötvenezer plus, mit ugy tekinthetnének önök, mintha a maguké volna; itt a balkezemben pedig van hat millió százötven ezer deficit. Ezt ugy tekinthetik mint a magukét.
No most tessék jól vigyázni: egy, kettő, három. Sange passe..

Lónyai: Tessék ide nézni ugy-e a kezemben nincsen semmi?
Publikum: Ah! ah!
Lónyai: Most mit gondolnak uraim hol a plus, hol a deficit? talán a zsebemben?
Publikum: Ott ott... lássuk csak.

hocus-pocusai.

Lónyai: Nézzék uraim itt sincs semmi.
Publikum: Ah! ah!
Lónyai: De hát nem gondolják, hogy az önök zsebeiben lehet ?

Miniszterek: A mi zsebeinkben sincs, ha nem hiszi nézze no . . .
Publikum: De hát hol van ?
Lónyai: Ép ez a titka és dicsősége az én művészetemnek, hogy sehol sincs.
Publikum: Ez aztán a kunszt, brávó brávó . . bravissimó!!!

Epegrammok.

Gróf Andrássy honfiui áldozatára.

Gróf Andrássi kinyögte bugyillárisa keservét,
Tiz ezres suhogó münczczel s elnyögte magát is
Annyira, hogy még a kalapács nyelit is bekeverte,
A magyar ember előtt s nem akad más nyalni ki tudná;
Mint Borsszem Jankó! kinek ily piszkos müvelet kell.

Borsszem Jankó dicsőségéhez.

Minth a nyolkha aghár kényesch vagyok én mer a thürvin
Khóser büröhmnek — nem thod ártani már.
Sthinkete zwiebele Zaft mis grojszene c o m t e vün András
Thübbre becsölhni való, mint az egész magyar országh.

Hasli Muzes thodomángyos polithikus khültüi levele.

Szerkhesztülében!

Midün most a phennát a khezemben veszek, és látok rajta, hogy van az ollan hegyes mint edj phanganit, hát — elhiggyen nekhem — inkhább szeretném vele szoront szügezni Francz Pholszki, Ondrási és Phaczalusi egész j o b b u l d a l u n levü handabandájának, mintsem hodj avval irjam.

Egyszerü ukha phedig ennek az — a mit szerkesztülében is jol toggya — hodj ezek az emberek megintthették rosz fát a thözre; még phedig ollan rosz fát, mell phattogja ogy, hodj a szegin hunvéd szemét thözes szikrával mig elülrül khiégethi, addig hátolrol moszkha vezethü beamther gazuk békhiben phirithanak nálo a szhalunnát.

Bizon mondom magának szerkesztü: hodj ha az a hires Chicheru fülkelne a sirjábul, hodj prodokhháljon mogát madjar urszágdjölésen, hát megint khezdené khiabálni ogy: „U temphora, u muresz“! Vulna is nekhi erre elég ok, mert ezek az emberek cselekszik ogy a thürvén huzásban (hasunlatusságban szólom) hodj nem a rablót, hanem a szegin megkhinzott khirabulthat akasztatnak fül.

Nusza azirt a nagy khültü Arangy Jánussal zün göljünk ogy:

Rosz idükhet élünk, rosz csillagok járnak,
Khevés becsét agygyák mostan jó hazafiságnak.

Becsöletes hunvéd khi értünk untutt vért,
Khét thorisznyára khodolja innen és amunnét.

Muszkha vezetüknek Ágai Bursszemnek
Rethenetüs nogy adubul szubventiót szednek.

Phiszkhus beamter had thurkig ül a vajba,
Kenyérhajat sem kapja, ki negyvennyolczat vallja.

Rosz idükket élünk rosz csillaguk járnak,
Tarts meg isten Kossóth Lajust mi modjar hozánknak.

A mit füntebb mint „jubb uldali“ maliecziát emlithettem, arrol már sukfile jubb uldali laphuk szulták dicsirüleg; de elhigygyen szerkesztülében, edjikben sem butraszkhudtam meg angyira, mint a „Füvárosi lopok“ dieshérethén. Asztat mond ennek a lopnak az ojdon dásszó: hodj akár mit irja a Horn einer von unsere Leute, végre is eshok nemes thény marad Andrásinak hunvéd-mankhura thürtént tizezer forint adakhuzáso.

Ogyan szerkheszthülében! engeggyen meg moga nekem aszt, hodj hozzak eszt az embert eszére igy: Valamikképpen nem ju kedvébül adakhuzza az, a khinek én az én fhorkhos bottyával a bhukhájára vágom, épen ogy nem ju khedvébül adakhuzza az, a khit üt eszthendeig szurungattyák fájus vékonyán, a thürvén értelmében, a hunvédságnek urszágus segélzésére, s végre is megtagadva eszt, aggya kinjában mogán adakhuzást csak hodj a nemzet vádja alol menekhüljc.

Bizon ojdondász oram! thessék itten venni ógy a dulgut, hodj: vágthak mostand Andrási oramat „*bal uldalrul*“ jol a füldhöz, s az ü thizezer furintya eshak esis khüzben hempheredthe khi a zsebébül, és ez — — nem nemes thény.

Ojánlok phedig ojdundász órnak osztat is fidjelmébe, hodj mongyon meg Vadnai szerkesztü órnak, hodj ne igen Hüke Lajusuzza onnan Dona-Füldvárrul Rajner Phál ü excelencziájáért, mert Hüke nem olan nagy ember a khinek nevében irt czikkel edj urszágot el lehetne Rajnerizálni. Edjébb iránt én nem azért szhólom, mintha mogokra edj jó irányt khivánnám erüszakhulni, thessék irni, vadj iratni, amint tetszik, hanem mégis meg nem állhatok osztat, hodj becsöletes „bal uldali“ lap tholajdonosokhat — mit hibáson hijják Thot Kálmánnak, mert *Madjar* Kálmán nevét is megérdemelné — szó nélkhül hagygyak khompromithálni.

De thérjönk vissza uda fhelé a hunnan elindoltunk. Aszt mongyák subvencziunált ojsági laphuk, hogj Ondrási or iphen ujan derik ember, s éphen ujon emlékhet haggya moga után mint a — Vasingthon. Ezeknek a sukot munduknak khivánum én edj kheveset mundani, todniillik oszt: hodj Ondrási eshakogyan ujan ember mint volt Vasingthun, mert ü is nem négy, hanem khét lábon járja; de mégis én a khetü khüzött látom edj khevis khölömbséget s ez az: hodj a hun Vasingthun dicshüséges és fülemelt füvel séthalta a pholithikalis mezün, uttand Ondrási or eshek verebesi khánkhánt járja.

Végül khölönbözik még Vasingthunthul Ondrási or angyiban is, hodj mig aszt hálabul az uthukor Emelthe edj ikhes nagy pharipha lura, Eszthet eshak khiszurnak edj vikhuny kharura. Mint verébijjeszthu puznát.

HASLI MUZES m. k.
modjar izraelitó nathorál puét.

A torma mint commentár.

Vendég: Pinczér! egy porczio füstölt kolbászt.
Pinczér: Véknyat vagy vastagot?
Vendég: Nem kell hozzá commentár.
Pinczér: (hozza a füstölt kolbászt ohne Garnierung) Tessék.
Vendég: Hát a torma hova maradt?
Pinczér: Hiszen azt tetszett mondani, hogy nem kell hozzá commentár.

A pap bibliaja

ajánlva Sch.. Franczli plébánosnak.

Beharangoztak már régen,
De a papot még nem látni, —
Ugyan hol van oly sokáig
Mért nem jö már prédikálni?

Várja a nép a templomban
Ájtatosan régen várja,
Fut érte a harangozó..
S a misére invitálja.

Megis érkezik a páter
A templomba nagy sokára —
Hej! nem csoda tegnap óta
Már az uj gazdaszony járja.

Uj gazdaszony! s még fiatal!
S mi több.. festett az orczája,
Atyafiak! ezután már..
Ő lesz a pap bibliája.

Kormos.

Érettségi dal.

Éretség itt! éretség ott!
Letettem az éretségit,
Hétfőn, szerdán, csötörtökön
Hej de izzadott üstököm.

Sédát jót találtam húzni,
Azért nem tudtak megnyúzni,
Pedig egy két professorom
Mindig piszkálta az orrom.

S most hála istennek hon vagyok
Szemem az örömtől ragyog;
S dolgozgatok hébe hóba..
Hova? a Ludas Matyiba.

A Henczi emlék tavasza.

(tegnapelött.)

Itt a tavasz.. tündöklő sugára
Melegen süt Henczi dics szobrára.
Ő rangyala felvidul felette,
Lám a jó nap őt is nem feledte!?

A kegyelet „fátyolos“ erénye
Mélyen ül bent Andrássi szivébe.
„Holtak iránt hála és kegyelet!“
Azok adták — nekünk a kenyeret!

Szép reggelen tavaszi bokréta
S virágokkal a szobor boritva.
Dicső kezek! harmatos virágok!
Jaj be szépen süt a hold reátok!!

És e szobor? maga is csodálja —
Vakmerő kéz virággal dobálta!?
S tetején fent ujhelyi verebek
„Gotterhaltet“ dicsően zengenek!...

— Dics czimer áll a szomszéd palotán
Bécsi sasok ülnek a homlokán.
Ne félj szobor! nem dől le angyalod,
Megvédenek hidd a magyar sasok!

Hej nagy idők! — Régi volt dicső fény!
Cserébe más — áll még e buta rém.
Henczi idők henczegi emléke, —
Idő legyen a mely majd széttépje!

Ciconia.

Adakozások a rokkant honvédek menházára.

Dunaföldvárról: Dr. Grosz Lajos 1 ft. Bodó István 1 ft. Horváth Pál ipartanuló 10 kr. = 2 ft. 10 kr.
Nagyváradról: Tébi István 1 ft.
Kis-Igmándról: Séra Imre gazdatiszt 50 kr.
Magyar-Ittebéről: Oroszi Sándor gyüjtő által 2 ft. 10 kr.
Szerkesztőségünknél eddig begyült összesen: 297 frt 99 kr.

Ujdonsült ujdonságok.

Ebergényi Julia a világhirüvé vált haute volee méregkeverő báróné, hálafeliratot intézett a toursi esküdtszékhez, a miért gyilkos kollégáját Bonaparte Petyit felmentette.

Gróf Verebesi szent megváltó rendért folyamodott Romába,a pesti esküdtszéki tagok részére, a miért udvari bolondját Drágai Porszeny Jankót szemtelenségei daczára is felmentette.

Kiforgatott beforgatott népdalok.

I.

Ágai Dolfi nótája.

Ha valaki vigan él
Borsszem Jankó ép ugy él:
Andrásinál, Lónyainál
Sétál, pipál, figurál,
S nagyban subvencionál.

II.

A „Körmös Ferkó“ halálára zengi: Bényei Gábor.

Kitették a holttestet az udvarra
De nincs, a ki végig végig sirassa,
Most tetszik meg ki az igazi árva:
Senki sem borul a koporsójára.

III.

Egy bizonyos unokahug dala.

Elment páter Krajcsik
Föl az országházba,
Azt irta levélbe:
Menjek el utána.
Nem megyek utána
Föl az országházba,
Inkább meggyászolom
Fekete ruhába.
Délig feketében
Dél-után fehérben,
Tarka keszkenőben,
Piros czipellőben.

IV.

Tanfelügyelők (?) dala.

Vasárnap bort iszom
Hétfőn nem dolgozom,
Jó kedden lefeküdni
Szerdán felkelni.
Csötörtökön gyógyulni,
Pénteken számolni,
Hej, szombaton kérdezni:
Mit fogunk dolgozni?

V.

Az „Esti Lapu“ és „Hirdongó“ dala.

Meghalunk Budáért, de nem a váráért,
Hej, nem a váráért, csak egy útczájáért
De nem az útczáért, csak egyik házáért,
Hol Andrási fizet az irkafirkánkért.

Gyorspósta.

Lovas János honpolgárnak Léva: Nem vagyok én oka semminek,
A fiskus volt oka mindennek.
Ha nem záratott vón dutyiba:
Hiba nem lett vóna Matyiba.

Krigovszky Gáspár elvtársnak N.-Szeben: No most kap ön választ is Matyit is, hozzá még jó kivánatot is. Adjon az isten sok elvtárshoz hasonló polgárt Nagy-Szebennek.

Keresztes Károly ügyvéd urnak N.-Kálló: Körmös Ferkóról mi is csak annyit tudunk, hogy elkopott a körme s azért nem körmöl.

Varga István elvtársnak Réthalap: Intézkedtem hogy a Matyi is akkurátus legyen s berukkoljon rendesen ebben az uj negyedben.

Kollár József honpolgárnak Belényes: A január — mart. évnegyedi folyamot, minthogy most már teljes számu példányal nem szolgálhatok, az april—jan. folyammal pótolom helyre.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. Rajzoló: APPELRÁTH.

Pesten, 1870. Nyomatott Metszősy Kálmánnál, vas-utcza 14. sz.